

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. XX. Quis locus breuioribus hisce orationibus fit adhibendus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

tur, factitabat P. Faber, quæ quidem de longioribus orationibus dicta, proportione ad hæc nostras breuiiores accommodanda sunt. Sequitur vt absolutis iis, quæ ad earum frequentiam, aliisque eodem spectantibus pertinent, quo eas loco, quoque situ exerceri oporteat differamus.

CAPUT XX.

Quis locus breuioribus hisce orationibus sit adhibendus.

MONET S. Paulus nullum omnino locum ab oratione vacare debere. *Volo vos orare in omni loco.* In quæ verba ita Anselmus. In omni loco orandum est, quia Deus vbique est. His consentaneè scribit Chrysostomus. Neque (inquit) mihi dicat quispiam quod nequit homo secularis affixus foro, continuè per diem orare, & ad Ecclesiam concurrere. Potest enim & quàm facillimè. Nam licet in Ecclesiam non sit facile concurrere, illic ante fores constitutus, & affixus tribunali potest orare. Et hoc multi fecere frequenter, & intus clamante magistratu comminante, contendente, furente, pro foribus stantes signo muniti, & pauca verba per cogitationem orantes, (en tibi orationes nostras iaculatorias) ingressi muta-

1. Tim. 2

Homil. 79. ad populū.

nerunt eum atque mitigarunt & mitem ex
fero reddidère, nec à loco, nec à tempore,
nec à clamore ad hanc orationem impediti
sunt. Ne nos excusemus dicentes quòd non
esset facile quempiam orare secularibus ne-
gotiis implicitum, prope se domum non in-
uenientem oratoriam: nam vbicumque sis,
potes altare tuum constituere. Nihil enim
locus prohibet, nec locū Deus veretur, sed
vnum exquirat, feruidam mentem, & conti-
nentem animam: non est quærendus locus
sed loci principium. Hieremias erat in coe-
no & Deum exorauit. Iob erat in stercore &
Deum reddidit propitium. Ionas in ventre
cæti & facilem habuit; licet in balneo sis, tra-
Templum es, ne locum quæras. numquid
enim est Deus homo vt locum petas? Deus
semper prope est, si mentē mundam habeas
ab immundis motibus, licet in foro sis, siue
in via, siue in mari, siue in diuersorio, siue in
officina positus, siue sis vbicumque. Deo po-
teris inuocato petitionem obtinere.] Hac
& alia plura Chryostomus.

Hier. 38.
Iob 2.
Iona 2.

Exhor-
tatione
ad ba-
ptismū.

In eandem sententiam Basilius magnus,
Non locus (inquit) ad orandum, sed propo-
siti initium requiritur. Hieremias enim in
luto erat & Deum attraxit. Tres pueri in ca-
mino Deum promeruère. Latro non cruce
prohibitus quin paradysum affecutus fuerit.
Iob in stercore Deum ad misericordiam
pro-

prouocauit. Igitur vbicumque fueris ora, vel si ante Iudicem ora: Mare ante aderat, retro Ægyptij insectabantur, medius Moses in loci angustia orabat. Tu quoque cum ante iudicem & Præsidem minantem aut vim afferentem fueris constitutus, ora Deum: te namque orante laborum ac tribulationis fludus contrahentur, Dominus prope est. Non hominem esse putes, continuo adest, vbique adest & omnia complet.] S. Ephrem Basilio æqualis idem cum illo sentit. Siue, inquit, opereris, siue dormias, siue iter facias, siue comedas, siue bibas, siue decumbas, caue orationem tuam intermiseris: Nescis enim quando venier, qui animam tuam est repetiturus: ne expectes diem dominicum aut festum, lociue differentiam, sed vt inquit, Propheta David. *In omni loco dominationis eius.* Siue igitur in Ecclesia fueris, siue domi tuæ, siue in agro, & si oues pascas, & si ædificia construas, & in symposio verferis, ab oratione caue desistas.] Hæc quidem Patres Græci.

Serm. de
orando
Deum.

Pfal. 102

Neque verò ab his dissentiunt Latini. Ambrosius enim, grauis imprimis auctor, ita scribit. Cùm dicat Paulus; Volo viros in omni loco orare, leuantes puras manus sine ira, & disceptatione: & Dominus dicat in Euangelio; Tu autem cùm oras, intra in cubiculum tuum, & clauso ostio

Lib. 6. de
Sacram.
c. 3.

Matth. 6

Bb 5 ora

ora patrem tuum. An aliud voluit Paulus, aliud Dominus? non utique. quâ ratione? quia non contrarius interpret est. Quid ergo? potes vbique orare & in cubiculo tuo semper orare. Habes vbique cubiculum tuum. Etsi inter gentes inter Iudæos positus sis, habes utiq; secretum. Cubiculum tuum mens tua est. In populo licet positus, tamen in interiore homine arcanum tuum, secretumque conseruas.

De Cain
& Abel
l. i. c. 9.

Et alio quodam loco eadem Christi verba explanans hæc habet. Intellige cubiculum non inclusum parietibus quo tua membra claudantur, sed cubiculum quod in te est in quo includuntur cogitationes tuæ, in quo versantur sensus tui. Hoc orationis tuæ cubiculum vbique tecum est, & vbique secretum est: cuius arbiter nullus est nisi solus Deus.

Libro de virginibus, de orationis loco ita disputat? sed etiam in ipso cubili volo psalmos cum oratione dominica frequenti contexas vice, vel cum euigilaueris, vel antequam corpus sopor irriget, ut in ipso quietis exordio rerum secularium curâ liberum diuina meditantem somnus inueniat. Denique etiam ille qui philosophiæ ipsius nomen inuenit quotidie priusquam quiesceret tibicinem iubebat molliora canere, ut anxia curis secularibus corda mulceret. Sed ille sicut

is

is qui laterem lauat, secularia secularibus frustra cupiebat abolere. Magis enim se obliniebat luto, qui remedium à voluptate quærebat. Nos autem terrenorum vitiorum colluione deterfa, &c. Quæ quidem Ambrosij præceptio etiam orationis tempus spectat de quo superius.

D. Bernardus idem præcipit his verbis: In lib. meditationum. Ubicumque (inquit) fueris intra teipsum ora, si longè fueris ab oratorio ne quæras locum, quoniam ipse locus es.] Hæc Bernardus. Quibus sanè vt & Ambrosij monitis egregiè obsecutam D. Catarinam Senensem prodit S. Raymundus qui fuit illi à confessionibus eiusque admirandam conscripsit vitam. Cùm enim, inquit omni secreto loco ei parentes eius interdixissent, & seruitis domus eam perpetuò voluissent occupatam, ne posset se sponso suo Christo coniungere, & precibus vacare: atque ob id amota ancilla culinaria, eius sordida officia illi demandassent, ipsa nihil his permota, docente eam spiritu Dei, intra seipsam fabricauit sibi conclaue, siue secretam cellulam, vnde numquam vellet cuiuscumque rei causâ egredi. Ita factum, vt quæ hæcenus vsa externa cella, nonnumquam fuisset egressa foras, iam deinceps maneret secum perpetuò in cellula animi sui, quam illi eripere nemo posset, planèque cælesti victoriâ trium-

triumphauit de Diabolo in interiori homine, vbi Christus habitat per fidem in cordibus nostris, sibi construens spiritale domicilium.]

Neque verò sibi tantùm prodesse volebat cæleste illud secretum de fabricanda in seipso cellula seu oratorio; verùm etiam cum aliis communicatum volebat. Ita enim pergit S. Raymundus de seipso quasi de alio scribens. Solebat postea crebrò admonere Raymundum patrem cùm negotijs externis prope obrutum videret, vt sibi tale non manufactum in suo pectore fabricaret domicilium, nec inde vnquam euagaretur, ibi enim vt diximus per fidem Christus habitat in nobis, ibi regnum Dei intra nos est.

Apoc. 3. Ibi numquam non præsto est ille qui dicit; Ecce sto ad ostium & pulso, si quis audierit vocem meam & aperuerit mihi ianuam, intrabo ad illum, & cœnabo cum illo & ipse mecum. Hoc ergo suauissimo hospite contenta & freta sacra virgo, vicit diabolum & omnes machinas eius. Hæc S. Raymundus.

Quibus non solùm probatur propositum nostrum, nullum omnino locum orationi esse inopportunum, verùm etiam quemadmodum id sit præstandum luculentè docetur.

Quod facilè mihi quidem persuadeo à superioris memoriæ Patribus illis, quorum
omnis

omnis vita erat oratio vsurpatum obseruatumque. Quis enim credat Bartholomæum quem centies interdium, centies noctu certas preces genibus flexis iterasse accepimus, ad vices singulas templum, aut oratorium aliquod adisse? Erat sibi ipse templum; Et sanè mentem quæ Deo adhærescit, Dei viui templum appellant sacræ litteræ. Nec fit verisimile Apollonium Abbatem & Martham, quos idem Bartholomæi imitatione factitasse produnt historiæ, alio vsu oratorio quàm seipsis, aliamque ingressos cellam quàm mentem quemque suam, atque eam quidem ab humanarum rerum cogitatione, curâque expeditam.

1. Cor. 6.

In vitis Patrum.

B. porro Gregorium tradit non obscurus auctor, etiam dum naturæ necessitatibus famularetur, cibiq; reliquias purgaret, psalmos recitare solitum. Ex quo cum diabolus quæsiisset quid demum rei eo loco & tempore, turpique naturæ famulatu factitaret, ventrem, inquit, purgo, Deumque meum laudo. Hæc Gregorius. cuius factum & responsum laudans idem auctor. Naturæ (inquit) necessaria opera perfectis non sunt turpia: nec locus vllus turpis est orationi, dum orans mundus fuerit atque purus: Nec infernus ipse, orationi non congrueret, si ibi extaret qui orandi haberet affectum. Hæc Gabriel.

Gabriel
Biel in
canonē.
Latere
62. ex
Alexan.
Alens.

Quo.

Quorum omnium hæc potest afferri ratio, quòd oratio sit de genere spiritualium rerum, quare non videatur eius honestas pendere à conditione loci corporei. Tum quia vbique optimum est Deum. Opt. Max. colere, adorare, venerari, ei que gratias agere. Id ipsum continetur canone sacrae liturgiæ. Quæ quidem, vt & quæ superius commemorata sunt ex Patribus, P. Soarez censet maximè accipienda de breuioribus hisce mentis aspirationibus. Hæ namque (affero eius verba) cùm non requirant permanentem attentionem, non solùm ex natura rationalium actionum, sed etiam ex parte nostra accommodatè fieri possunt in omni loco: at verò diuturna & quieta oratio, licet ex parte sua non determinet peculiarem loci conditionem, ex parte nostra requirit saltem locum solitarium & quietum. Hæc Soares. Quibus addo, etiam sacrum: si is quidem potest haberi quandoquidem eo loci fusæ preces, exaudiuntur faciliùs, atque ob alias causas, quas fusius persequi non est huius instituti.

Lib. 2.
de orat.
65.